

Arrest

**nr. 56 591 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 6 juli 2008 in het Rijk te zijn aangekomen en vraagt op 7 juli 2008 asiel aan.

Op 17 december 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing die op 10 maart 2009 bij arrest nr. 24 303 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoeker.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker.

Op 29 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2009 werd ingediend en aangevuld werd op 07.12.2009 door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 18.05.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de aangehaalde mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Ten gronde dient men vooreerst op te merken dat betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd ingediend op 07.07.2008 en afgesloten op 11.03.2009 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 21.04.2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met kennisgeving op 24.04.2009. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 06.07.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds 06.07.2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, deelcertificaten Nederlands tweede taal voorlegt, de inburgeringscursus heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, lid is van een voetbalclub en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, met name de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht “- kennelijke onredelijke beslissing door beoordelingsfout”.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verzoeker wenst te verwijzen naar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden conform artikel 9 bis Vw die hij per aangetekend schrijven heeft mede gedeeld aan de burgemeester van ANTWERPEN 18 mei 2009 en de aanvulling dd. 7 december 2009.

Verzoeker stelt echter vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn aanvraag tot machtiging van verblijf beoordeeld heeft conform de instructies dd 19 juli 2009. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op deze instructie NIET mag beroepen. De Raad van State heeft deze instructie echter nietig verklaard gezien de Raad van State van oordeel is dat deze instructies voorwaarden opleggen. Het opleggen van bijkomende voorwaarden kan echter enkel en alleen gedaan worden door de wetgevende macht.

In casu stelt de minister dat verzoekers aanvraag tot machtiging verblijf gezien dient te worden in het licht van deze vernietigende instructie. Verzoeker stelt enerzijds dat de minister zich op dit criterium niet kan beroepen gezien het nietig verklaard is. Anderzijds kan verzoeker zich niet gebaseerd hebben op dit criterium. Verzoeker heeft zijn aanvraag tot machtiging der verblijf ingediend op 18 mei 2009. De instructies werden pas uitgegeven op 18 juli 2009. Het gevolg hiervan is nu dat verzoeker zich gebaseerd zou hebben op een instructie van 18 juli 2009 op 18 mei 2009. Hoe kan verzoeker zich nu baseren op een instructie op 18 mei 2009 die nog niet bestond.

Verzoeker heeft in zijn regularisatie aanvraag als hoofdmotief zijn perfecte integratie ingeroepen. Hij heeft zich aldus helemaal niet gebaseerd op een criterium van de instructie. Verzoekende partij heeft echter helemaal geen gewag gemaakt in zijn regularisatie aanvraag van een instructie. Hij heeft dit zelf niet gedaan in zijn aanvulling dd. 7 december 2009. Het hoofdmotief in de goede integratie van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken antwoord echter niet op het feit waarom het volgen van taallessen, getuigenverklaringen, inburgeringscursus, lid voetbalclub niet voldoende zijn voor regularisatie.

De Dienst Vreemdelingen stelt echter enkel en alleen dat bovenvermelde zaken niet weerhouden kan worden als grond voor regularisatie. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dient te motiveren. Het enkel stellen dat dit niet weerhouden kan worden is onvoldoende. Verzoeker kan zich op dergelijke argument niet verdedigen want hij weet niet ‘waarom’ het onvoldoende is. Verzoeker kent derhalve de motieven niet van de beslissing waarom Dienst Vreemdelingenzaken Zaken zegt dat dit onvoldoende grond is voor regularisatie.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat aan de formele motivering niet voldaan is minstens is deze onvoldoende.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat dan ook een duidelijke beoordelingsfout door haar weigeringsmotief te baseren op een argument die ten tijde van de aanvraag ten eerste nog niet bestond en ten tweede niet werd opgeworpen in de aanvraag. De bestreden beslissing analyseert geenszins de elementen die verzoeker heeft opgeworpen en zet niet uiteen waar om hij niet het bewijs zou vormen van een toereikende integratie om een verblijfsvergunning te bekomen. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar het arrest van de Raad van State 28 augustus 2001. nr. 98.554. T R. 2002. alf. 2. 198.

Door dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op verkeerde en niet aangehaalde feiten en op instructie die ten tijde van de aanvraag niet bestonden en die door de Raad van State als niet bestaande dienen beschouwd te worden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een kennelijke beoordelingsfout gemaakt. De Raad van State heeft op deze argumentatie een beslissing vernietigd. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest van de Raad van State 9 april 2002. nr. 105.430. Rev.dr.étr. 2002. alf 118. 263. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onmiskenbaar een beoordelingsfout gemaakt. Door deze beoordelingsfout is zij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Doordat de instructie niet meer geldig is, dient de minister zich aan de instructie niet te houden. In het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan hij beslissen wat hij wil. Niettemin is hij wel gebonden om de feiten correct te beoordelen. Hij dient in zijn beslissing wel degelijk rekening te houden met de elementen die door verzoeker werden aangebracht. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het aldus duidelijk dat de minister niet alle feitelijke overwegingen in overweging heeft genomen. Hij heeft zich gebaseerd op een criterium die niet bestaat ten tijde van het indienen van de regularisatieaanvraag.

De minister heeft de integratie elementen van verzoeker niet onderzocht. Het enkel stellen dat dit niet weerhouden kan worden in zoals hierboven gezegd onvoldoende. Verzoeker heeft het recht het motief te kennen namelijk het 'waarom'. Door dit allemaal niet grondig te onderzoeken is de Dienst Vreemdelingenzaken tot een onredelijke beslissing gekomen om aan verzoeker geen machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verweerder maakt aldus een manifeste beoordelingsfout door de persoonlijke situatie van verzoeker niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker derhalve niet afdoende motiveerde.

De beslissing van 20 augustus 2010 waarbij de aanvraag conform artikel 9 bis Vw ongegrond wordt verklaard dient aldus te worden vernietigd wegens enerzijds gezien er geen afdoende motivering is conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsplichting waardoor de minister een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en zodoende tot een beslissing is gekomen die geen redelijk handelend mens in dezelfde situatie zou nemen.

De plicht tot zorgvuldigheid houdt immers in dat de minister alle elementen dient te onderzoeken. Uit het bovenstaande blijkt dat de minister dit niet heeft gedaan. Mocht hij dit wel gedaan hebben zou Dienst Vreemdelingenzaken gemerkt hebben dat verzoeker wel degelijk voldoet aan het criterium van voldoende integratie om een machtiging tot verblijf te ontvangen."

2.2. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen het volgende verweer:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996. T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 166.1998. F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke

grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet dienstig kritiek kan uiten dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie van 19.7.2009, terwijl deze instructie door de Raad van State vernietigd is. De verwerende partij laat gelden dat niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid heeft verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, en meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies. Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard, enkel omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend in het licht van deze instructie. De gernachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft,' of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja. of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden,'
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven: desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Gezien verzoeker pas sedert 6.7.2008 in het Rijk verblijft, kan hij onmogelijk voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in de instructie dd. 19.7.2009. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. Tevens werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. en is er geen sprake van een beoordelingsfout'. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn middel niet toelicht waarom naar zijn mening de rechten van verdediging' werden geschonden door de in casu bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk kan zijn.

Bovendien kan verzoeker zich ook niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging: "Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. '(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007) De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel deels onontvankelijk is, en deels ongegrond, en niet kan worden aangenomen."

2.3. In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op 29 juni 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Verzoeker betoogt dat verweerder zich ten onrechte heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009 bij de beoordeling van de door hem ingeroepen elementen ten gronde voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, omdat ten eerste de instructie vernietigd werd en ten tweede omdat hij in zijn aanvraag geen beroep deed op de instructie, zelfs niet had kunnen doen, nu deze dateert van na zijn aanvraag.

De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in die beslissing zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker ingeroepen elementen, inclusief de elementen van integratie niet volstaan om verzoeker te machtigen tot een verblijf. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat verweerder zich zou beperken tot de motivering dat de elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard. Verweerder geeft duidelijk aan dat hij deze niet aanvaardt omdat verzoekers integratie niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009 en waar verzoeker niet aan voldoet zoals verweerder eerder motiveerde. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota benadrukt dat het ten gunste van verzoeker was dat de instructie werd toegepast nu zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend in het licht van deze instructie. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de

buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde. Het betreft dan ook een overtollig motief.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder. De Raad dient op te merken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Waar verzoeker verweerder verwijt de criteria van de vernietigde instructie toe te passen terwijl hij in zijn aanvraag geen beroep heeft gedaan op deze criteria, wijst de Raad er aldus op dat verzoeker niet kan bepalen welke criteria al dan niet dienen te worden toegepast voor de beoordeling van de door hem aangehaalde elementen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Verweerder beoordeelt de aangehaalde elementen ten gronde en/of deze voldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te staan. *In casu* oordeelt verweerder over de elementen ten gronde aan de hand van de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructie en die hij herneemt. Dat verzoeker in zijn aanvraag beroep heeft gedaan op de criteria van de vernietigde instructie, al dan niet, is van geen belang aangezien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of aan verzoeker een verblijfsmachtiging kan worden toegekend aan de hand van de door hem aangehaalde elementen ten gronde.

Verzoeker wijst op zijn elementen van integratie (taallessen, getuigenverklaringen, inburgeringscursus, lid voetbalclub) die volgens hem niet zijn beantwoord door verweerder. In de bestreden beslissing wordt *in casu* gemotiveerd: *"Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 06.07.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Het feit dat betrokkene sinds 06.07.2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, deelcertificaten Nederlands tweede taal voorlegt, de inburgeringscursus heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, lid is van een voetbalclub en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."* De Raad stelt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aldus vast dat de 'elementen van integratie' wel degelijk zijn beantwoord.

Verzoeker stelt dat de motivering in de beslissing met betrekking tot zijn elementen van integratie beperkt is tot het "*niet weerhouden*" als grond voor regularisatie en dat deze motivering niet voldoende is. Verweerder zet niet uiteen waarom deze elementen niet het bewijs zijn van een toereikende integratie om een verblijfsvergunning te bekomen.

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geen verblijfsmachtiging toekent omdat de aangehaalde elementen van integratie niet voldoen aan de voorwaarden die gesteld werden in de vernietigde instructie, met name de duur van verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied. Verweerder stelt vast dat verzoeker "*pas is aangekomen in België op 06.07.2008*" en hierdoor niet voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf te worden gemachtigd. Het feit dat verweerder de elementen van integratie aftoetst aan de duur van het verblijf op het Belgisch grondgebied is niet willekeurig, noch kennelijk onredelijk. In de mate verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Bovendien dient de Raad op te merken dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de elementen ten gronde in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de

aangehaalde elementen van integratie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder de beslissing zou hebben genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoeker somt geen andere elementen van integratie op dan deze opgesomd in de bestreden beslissing. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt dat verweerder zijn elementen van integratie niet heeft onderzocht; dat *“mocht hij dit wel gedaan hebben zou Dienst Vreemdelingenzaken gemerkt hebben dat verzoeker wel degelijk voldoet aan het criterium van voldoende integratie”*. De Raad merkt op dat noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in de vernietigde instructies het *“criterium van voldoende integratie”* is opgenomen. Verweerder oordeelt discretionair over het toekennen van een verblijfsmachtiging. *In casu* toetst verweerder de aangehaalde redenen om tot een verblijf te worden gemachtigd af aan de criteria van de vernietigde instructie, waardoor hem geen willekeur kan worden verweten in de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Verweerder oordeelt dat de elementen van integratie niet opwegen tegen de korte duur van verblijf op het Belgisch grondgebied. Het besluit dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend is aldus niet kennelijk onredelijk.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN